

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 25/09-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. O., V., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 293/2007 a jeho rozsudkom z 27. februára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. O. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2008 doručená sťažnosť Ing. M. O., V. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. T., P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“),

ako aj svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 293/2007 z 27. februára 2008.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v postavení žalovaného účastníkom konania vedeného Okresným súdom Michalovce (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 2050/1999. Predmetom označeného konania bolo rozhodovanie o žalobe o ochranu osobnosti žalobcu Mgr. Ing. I. I. (ďalej len „žalobca“). Žalobca sa v konaní domáhal ochrany svojich osobnostných práv a tvrdil, že k neoprávnenému zásahu do jeho práv malo dôjsť konaním sťažovateľa, ktorý sa mal o žalobcovi pred svedkami Ing. P. Š. a M. Š. vyjadriť tak, že žalobca je podvodník, pretože sa dopúšťa podvodov, a sťažovateľ sa postará o to, aby žalobca bol za svoje podvody zatvorený. Žalobca žiadal, aby okresný súd zaviazal sťažovateľa k povinnosti zdržať sa týchto tvrdení a ospravedlniť sa za ne listom, ktorý sťažovateľ zašle Ing. P. Š. a M. Š. Zároveň požadoval od sťažovateľa náhradu nemajetkovej ujmy v sume 50 000 Sk a náhradu trov konania.

Sťažovateľ popieral, že by sa bol pred Ing. P. Š. a M. Š. vyjadril už uvedeným spôsobom o žalobcovi, a tvrdil, že s Ing. P. Š. a M. Š. sa stretával len služobne, keďže je pracovníkom úradu finančnej polície a ako taký preveroval trestné oznámenia o spáchaní trestného činu žalobcom. V rámci preverovania skutočností uvedených v trestnom oznámení sa sťažovateľ opakovane stretol s Ing. P. Š. a M. Š.

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 C 2050/1999 z 5. februára 2003 bola žaloba zamietnutá a okresný súd zaviazal žalobcu nahradiť sťažovateľovi trovy konania. Na základe odvolania žalobcu krajský súd uznesením sp. zn. 15 Co 348/2004 z 28. apríla 2005 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd nariadil súdu prvého stupňa doplniť dokazovanie buď výsluchom svedkov Ing. T. K. a M. K., alebo oboznámením zápisníc o ich výsluchu súdom prerokúvajúcim žaloby žalobcu, ktorých fotokópie sú v spise okresného súdu (fotokópie žalôb žalobcu).

Po doplnení dokazovania oboznámením zápisníc o výsluchu svedkov Ing. T. K. a M. K. v konaní o ochranu osobnosti vedenom žalobcom proti sťažovateľovi na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 2 C 531/1999 okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 C 2050/1999 z 10. júla 2007 žalobe vyhovel a zaviazal sťažovateľa do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia doručiť Ing. P. Š. a M. Š. list tohto znenia: *„Vážení pane, pokiaľ som sa pred Vami vyjadril, že Mgr. Ing. I. I. je podvodník, a ja sa postarám o to, aby za svoje podvody bol zatvorený, hovoril som nepravdu. Takýmito výrokmi som neoprávnene a hrubým spôsobom zasiahol do osobnostných práv Mgr. Ing. I. I., pretože ide o výroky nepravdivé a zavádzajúce. Tým, že som sa pred Vami takto vyjadril, došlo u menovaného k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti pred Vami, za čo sa Vám i jemu ospravedlňujem a vyslovujem poľutovanie nad týmito výrokmi.“* V prevyšujúcej časti okresný súd žalobu zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, ktoré odôvodnil dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. d) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), teda že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa § 205 ods. 2 písm. a) OSP, keďže v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. d) OSP, t. j. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 293/2007 z 27. februára 2008 rozsudok okresného súdu zmenil okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku odoslať na adresu Ing. P. Š. list tohto znenia: *„Pokiaľ som sa pred Vami vyjadril, že pán I. je podvodník a v krátkej dobe bude za mrežami za svoje podvody, hovoril som nepravdu, týmito výrokmi som neoprávnene zasiahol do osobnostných práv Mgr. Ing. I. I., pretože ide o výroky nepravdivé, za čo sa mu ospravedlňujem a vyslovujem poľutovanie nad týmito výrokmi.“* Krajský súd tiež rozhodol, že sťažovateľ je povinný do 30 dní od právoplatnosti rozsudku odoslať na adresu M. Š. list tohto znenia: *„Pokiaľ som sa pred Vami vyjadril, že pán I. je podvodník, hovoril som nepravdu, týmto výrokom som*

neoprávnene zasiahol do osobnostných práv Mgr. Ing. I. I., pretože ide o výrok nepravdivý, za čo sa mu ospravedlňujem a vyslovujem poľutovanie nad týmto výrokom.“ V prevyšujúcej časti krajský súd žalobu zamietol a žalobcovi ani sťažovateľovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku postupne rozobral všetky odvolacie dôvody, ktoré sťažovateľ vo svojom odvolaní uviedol, a dospel k záveru, že v prerokovávanej veci je daný len jeden odvolací dôvod tvrdený sťažovateľom, aj to len sčasti. K odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d) OSP uviedol, že súd prvého stupňa vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo, a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vplynula, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 OSP. Názor sťažovateľa, že výsluchy Ing. T. K. a M. K. nemožno v prerokovávanej veci použiť tak, ako to urobil okresný súd, nie je správny, lebo okresný súd vykonal dôkaz zápisnicami o pojednávaní, na ktorom uvedení svedkovia boli vypočutí, podľa § 129 ods. 1 OSP ako dôkaz listinou.

K námietke sťažovateľa, že okresný súd nevyhodnotil jeho písomné vyjadrenia a ním predložené listiny, krajský súd v odôvodnení označeného rozsudku uviedol, že vzhľadom na to, že sťažovateľ v odvolaní nekonkretizuje, o ktoré vyjadrenia, resp. listiny ide, a tiež neuvádza, ako ich mal okresný súd vyhodnotiť, nebolo možné z jeho strany brať na tieto výčitky sťažovateľa zreteľ. Z hľadiska opodstatnenosti žaloby nie je podľa krajského súdu relevantná sťažovateľova námietka, kedy presne došlo k stretnutiam sťažovateľa s Ing. P. Š. a M. Š., lebo významné je iba to, že sa pred nimi vyjadril o žalobcovi hanlivo.

K odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a) OSP, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. d) OSP, teda že v tej istej veci sa už prv právoplatne

rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, odvolací súd uviedol, že v konaní k takejto vade nedošlo, lebo o tú istú vec by šlo len v tom prípade, ak by boli aj skutkové okolnosti rovnaké, teda sťažovateľ by sa o žalobcovi vyjadroval pred rovnakým okruhom osôb, čo však vo veciach, na ktoré sťažovateľ poukazuje, nie je splnené.

K poslednému sťažovateľom uvádzanému odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, krajský súd v odôvodnení označeného rozsudku uviedol, že súd prvého stupňa použil správny právny predpis, v podstate ho aj správne vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval. Okresný súd pochybil podľa názoru krajského súdu len v tom, že ospravedlnenie, na odoslanie ktorého zaviazal sťažovateľa, malo začínať oslovením „*Vážený pane*“, keďže žiaden právny predpis neukladá nijakému pisateľovi listu, aby list začínal takýmto formálnym oslovením. Krajský súd vo svojom zmeňujúcom rozhodnutí tiež vypustil ospravedlnenie sa Ing. P. Š. a M. Š., keďže sťažovateľ podľa jeho názoru nemá žiaden dôvod, aby sa Ing. P. Š. a M. Š. ospravedlňoval za vyjadrenia o žalobcovi.

Sťažovateľ namieta, že postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 293/2007 z 27. februára 2008 boli porušené jeho práva podľa čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny.

Sťažovateľ v sťažnosti podrobne a v zásade identicky ako vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu napáda hodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa, ako aj súdom druhého stupňa. Sťažovateľ je toho názoru, že v konaní nebol doložený žiaden dôkaz o tom, že sa stretol s Ing. P. Š. a M. Š. a že sa pred nimi vyjadroval hanlivo o žalobcovi. Jediným takým dôkazom sú podľa sťažovateľa tvrdenia Š. a Š., pričom ich výpovede mal okresný súd podľa jeho názoru hodnotiť ako nevierohodné, lebo svedkovia sú v príbuzenskom a pracovnom vzťahu so žalobcom, a navyše, z podnetu sťažovateľa bolo proti Š. a Š. začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie a Š. bol aj obžalovaný. Sťažovateľ súdu tiež vyčíta, že neskúmal eventuálny motív sťažovateľovho zásahu do práv žalobcu (nie je zrejmé, či táto výčitka sa vzťahuje na súd prvého stupňa alebo na odvolací súd) a nezaoberal sa vierohodnosťou dôkazov predložených sťažovateľom. Sťažovateľ ďalej

prvostupňovému súdu vyčíta, že nevyhodnotil jeho výpoveď v súvislostiach s inými dôkazmi. Takýmto konaním došlo podľa neho k porušeniu princípu rovnosti účastníkov konania. Podľa názoru sťažovateľa „súd rozhodol svojvoľne bez právneho dôvodu a bez dôkazov, čím zasiahli do môjho súkromného života pre výkon oprávnení policajta ktorý je výkonom štátnej moci“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti vydal takýto nález:

„... v konaní na Krajskom súde v Košiciach, vedenom vo veci žalobcu Mgr. Ing. I. I. proti mojej osobe, v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/293/2007, bolo porušené moje ústavné právo na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1, 2, na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v článku 46 ods. 1 čl. 47 ods. 3 a 48 ods. 2, Zákona č. 460/1992 Zb., Ústavy Slovenskej republiky, v znení neskorších predpisov, a čl. 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských právach č. 209/1992 článku č. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, uverejnenej v Zbierke zákonov pod č. 23/1991 Zb. Nakoľko Krajský súd v Košiciach v označenom konaní porušili moje ústavné práva v tom, že hodnotenie dôkazov nebolo vykonané v súlade s občianskym súdnym poriadkom, nakoľko súd pri ich hodnotení priznal protistrane viac práv ako mne, čím ma bezdôvodne zaviazal k povinnostiam bez právneho dôvodu.

Súčasne žiadam, aby ústavný súd rozsudok na Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 293/07 zrušil ako nezákonný, nakoľko nimi boli porušené moje ústavné práva.

Súčasne žiadam, aby ústavný súd zaviazal Krajský súd v Košiciach, zaplatiť mi trovy konania, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia na účet môjho právneho zástupcu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnenej sťažnosti možno podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva a slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Ústavný súd na základe obsahu sťažnosti a jej príloh posúdil sťažnosť sťažovateľa, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať

idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie vo veciach ochrany osobnosti patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov.

Ústavný súd vo vzťahu k uvedenému vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05 atď.).

Ak nie sú splnené uvedené predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi označenými základnými právami alebo slobodami a napádaným rozhodnutím všeobecného súdu a postupom, ktorý im predchádzal. V takom prípade ústavný súd považuje sťažnosti za

zjavne neopodstatnené a z tohto dôvodu ich odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd nariadil vo veci odvolacie pojednávanie na 27. február 2008. Sťažovateľ ani jeho právny zástupca sa na odvolacie pojednávanie nedostavili ani neospravedlnili svoju neúčast' a nežiadali ani o odročenie pojednávania. Rovnako sa odvolacieho pojednávania nezúčastnil žalobca ani jeho právny zástupca, avšak právny zástupca žalobcu svoju neúčast' ospravedlnil, súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti a žiadal rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Krajský súd rozhodoval v súlade so zákonom v neprítomnosti účastníkov a ich právnych zástupcov. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že sťažovateľ v sťažnosti nenamietal vykonanie odvolacieho pojednávania v jeho neprítomnosti, resp. v neprítomnosti jeho právneho zástupcu.

Sťažovateľ v odvolaní v zásade namietal nesprávne, resp. nezákonné hodnotenie dôkazov okresným súdom.

Podľa § 132 OSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Krajský súd pri hodnotení dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané, postupoval v zmysle tohto ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, keď vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo, pričom podľa názoru ústavného súdu neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak. Vykonané dôkazy vyhodnotili okresný súd aj krajský súd tak, že z týchto mali za preukázané, že sťažovateľ sa hanlivo vyjadroval o žalobcovi pred Ing. P. Š. a M. Š. Vierohodnosť výpovedí Ing. P. Š. a M. Š. považoval okresný súd aj krajský súd za preukázanú listinným dôkazom - zápisnicami z výsluchu svedkov Ing. T. K. a M. K. v konaní vedenom na Okresnom súde Kežmarok sp. zn. 2 C 531/1999.

Sťažovateľ v odvolaní proti rozsudku okresného súdu namietal, že okresný súd vo svojom rozhodnutí nevyhodnotil nové dôkazy predložené sťažovateľom, a to jeho písomné a ústne vyjadrenia a ním predložené listiny, a tiež nekonkretizoval, o ktoré vyjadrenia a listiny ide. Krajský súd sa s touto námietkou sťažovateľa vysporiadal tak, že nebral na tieto jeho výčitky zreteľ, pretože sťažovateľ v odvolaní nekonkretizuje, o ktoré vyjadrenia, resp. listiny ide, a tiež neuvádza, ako ich mal okresný súd vyhodnotiť. Tiež uviedol, že *„ostatné skutočnosti uvedené v odvolaní sú iba účelovými tvrdeniami a nemajú pre posúdenie veci nijaký právny význam“*.

Skutočnosť, že krajský súd vyhodnotil dôkazy, ktoré navrhol žalobca, ako tie, ktoré podporujú dôvodnosť žaloby, a naopak, neakceptoval sťažovateľom navrhnuté dôkazy, resp. ich nevyhodnotil tak, ako si sťažovateľ predstavoval, nemožno hodnotiť ako porušenie princípu rovnosti účastníkov konania, ktorý tvorí jeden z prvkov spravodlivého súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. čl. 38 ods. 2 listiny.

Ústavný súd v tejto spojitosti zdôrazňuje, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06).

Sťažovateľ nekonkretizuje v sťažnosti, ktoré zložky (prvky) práva na spravodlivé konanie podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 38 ods. 2 listiny napáda, teda či ide o právo na verejné prerokovanie veci, právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, právo na prerokovanie veci v prítomnosti sťažovateľa, právo vyjadriť sa

k všetkým vykonávaným dôkazom. Z obsahu sťažnosti vyplýva len to, že sťažovateľ napáda len porušenie princípu rovnosti účastníkov konania, resp. princípu rovnosti zbraní.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, sťažovateľ neuvádza v sťažnosti nijaké skutočnosti, z ktorých by porušenie predmetných práv malo vyplývať. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj právo na zákonu zodpovedajúce odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 OSP a táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 OSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (m. m. napr. III. ÚS 209/04).

K sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy ústavný súd zdôrazňuje, že v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumcia pod právne normy (napr. II. ÚS 78/05, m. m. tiež IV. ÚS 326/07).

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a označenými základnými právami podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy.

Ústavný súd z uvedených dôvodov uzavrel, že rozhodnutie krajského súdu a jeho odôvodnenie, ako aj postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, neobsahujú také skutočnosti, ktoré by signalizovali, že v danom prípade mohlo dôjsť k porušeniu označených základných práv sťažovateľa, pričom na základe posúdenia namietaného rozhodnutia nemožno dospieť k záveru, že je zjavne nedôvodné alebo arbitrárne.

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť v celom rozsahu, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2009